

NAŠLAIČIO DVASIA BEGYDANT

TĖVAS TROKŠTA SUSIGRAŽINTI SAVO VAIKUS

LEIF HETLAND

Šią knygą skiriu savo brangiam sūnui Leifui Emanueliui,
kurį myliu ir labai juo gėriuosi.

Su meile, tėtis

*Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų, – sako Viešpats. –
Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir ateitį su viltimi!*

Noriu jums suteikti sklidiną vilties ateitį.

*Kai jūs šauksitės manęs, kai ateisite ir kreipsitės
į mane malda, aš jus išklausysiu. Kai manęs ieškosite, rasite.*

Taip, jeigu visa širdimi manęs ieškosite, surasite mane

čia pat su jumis...

Jer 29, 11–14

TURINYS

1.	NAŠLAIČIO DVASIA	11
2.	GYVENIMAS BE NAMŲ	23
3.	KUR AŠ SĖDŽIU?	37
4.	MAIŠTAS AR RELIGIJA	67
5.	JUODOJI SKYLĖ	79
6.	GRĮŽIMAS NAMO	105
7.	ATKŪRIMO PROCESAS	115
8.	NUOSTABI TĖVO MEILĖ	125
9.	NUVESTI DAUGELĮ VAIKŲ Į ŠLOVĘ	137
10.	TAUTŲ PAVELDĖJIMAS	149

IŽANGA

Šiandien našlaičio dvasia, kartu su savimi nešdama chaosą ir destrukciją, plačiai paplitusi tiek pasaulyje, tiek bažnyčioje. Kaip atsakas šiai dvasiai yra įvaikinimo ir *įsūnystės* Dvasia. Dievas Tėvas trokšta, kad Jo sūnūs ir dukros suprastų, kas jie iš tikrųjų yra ir taptų bendrapaveldėtojais, kokiais Jis ir sukūrė juos būti. Jėzus – tobulas savo tikrojo tapatumo, pozicijos ir paveldėjimą žinojusio sūnaus pavyzdys.

Išsižadėjęs dieviškosios prigimties Jėzus paliko savo Tėvą ir dangiškuosius namus, kad gimtų žemėje kaip žmogus. Norėdamas pasislėpti nuo Erodo masinio susidorojimo, dalį vaikystės Jis praleido Egipte. Pradėjęs tarnystę, Jėzus nuolat kartu su savo mokiniais keliavo iš miesto į miestą, kur ne visada buvo svetingai sutiktas. Nors neturėjo žemiškų namų, Jis niekada nepajuto našlaičio dvasios geluonies ir skausmo, nes nuolatos buvo šalia savo Tėvo.

Jėzus kalbėjo: „Niekas nėra pakilęs į dangų, kaip tik Žmogaus Sūnus, kuris nužengė iš dangaus“ (Jn 3, 13). Tik Jėzus, vienintelis iš žmonių, neturėjo našlaičio dvasios, nes Jis niekada neapleido savo Tėvo artumo. Kad ir kur lankėsi, Jis visada buvo tikruose namuose, nes niekada neprarado ryšio su savo dangiškuoju Tėvu... iki pat tos akimirkos, kai ant kryžiaus prisiėmė mūsų nuodėmes. Ten, prie Jo prisiartinio našlaičio dvasia ir Jėzus sušuko iš sielvar-to: „Tėve, kodėl Tu mane apleidai?“ Jėzus patyrė našlaičio dvasios sukeltą skausmą, ir mirė, kad gražintų mus į santykius su Tėvu.

Dabar galime sugrįžti atgal į Edeno sodą, kur Tėvas mums įkvėpė gyvybę, kad gyventume Dangumi jau dabar, o ne vedini minties, kad kada nors jį pasieksime.

1

NAŠLAIČIO DVASIA

*Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.
Jūs gi gavote ne vergystės dvasią, kad vėl bijotumėte,
bet gavote įsūnystės Dvasią, kuria šaukiame: „Aba, Tėve!“
Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai,
kad esame Dievo vaikai.*

Rom 8, 14–16

Daugelio nūdienos problemų priežastys slypi našlaičio dvasios prigimtyje. Tai sena dvasia, kuria piktasis, užkrėtė pasaulį. Ši dvasia džiūgauja atskirdama vaikus nuo savojo Tėvo. Tai ta pati dvasia, kuri sugriovė santykį tarp Dievo ir Adomo. Ji užgimė Edeno sode, žalčio širdyje, to paties gundytojo, kuris visada buvo ir bus pirmasis našlaitis. Šio gundytojo pagrindinis tikslas – kad kiekvienas taptų panašus į jį – betėvis, neįsūnintas ir prarastas. Prieš pasklindant našlaičio dvasiai po pasaulį, Edeno sodas buvo tobula vieta šeimai. Dangaus Karalius troško šeimos, kurią Jis galėtų mylėti visą amžinybę. Jis norėjo būti Tėvu savo vaikams ir nekantriai laukė, kada jų širdys taps viena su Juo.

~
ADOMAS BUVO NE TIK DIEVO KŪRINYS,
JIS – DIEVO SŪNUS!
~

Evangelijos pagal Luką autorius nukreipia mus teisinga linkme. Kaip ir apaštalas Matas, Lukas tyrinėjo Jėzaus genealogiją ir pristatė Mesijo kilmę. Studijuodamas Jėzaus šeimos medį, Lukas atrado kai ką, kas amžiams keičia mūsų požiūrį tiek į žmonių, tiek, visų svarbiausia, į mus pačius. Štai ką Šventosios Dvasios dėka mums atskleidė Lukas: „...Adomas, Dievo Sūnus“ (Lk 3, 38). Adomas – Dievo Sūnus! Adomas nebuvo vien tik Dievo kūrinys – jis buvo Dievo sūnus. Viešpats mylėjo jį ir troško jo kaip sūnaus.

Dabar žinome priežastį, kodėl Jėzus šaukėsi dangaus Karalystės, tardamas: „Tėve mūsų“. Būtent tokią maldą Jėzus nurodė savo mokiniams, kai jie kreipėsi į Jį prašydami išmokyti melstis. Jėzus mokė melstis taip: „Tėve mūsų, kuris esi danguje...“. Jis galėjo pavartoti ir kitus kreipinius į Dievą, kaip antai – Viešpats, Valdovas, Didybė, Visagalis, Jehova ar Kūrėjas. Tačiau Jis kreipėsi: „Tėve“. Jėzus tuo pasakė dar daugiau – Dievas yra mūsų Tėvas.

TĖVO GLĖBYJE

Tėvo meilė įkvėpė Adomui gyvybę. Kuriant pasaulį, Dievui tereikėjo ištarti vieną žodį, ir Jo kūriniai radosi iš niekur. Visgi kurdamas Adomą, Tėvas turėjo nusileisti iš dangaus, pasemti žemės molio ir pradėti formuoti žmogų pagal savo paties paveikslą ir panašumą. Tėvas buvo itin rūpestingas kurdamas Adomą.

Jokios kitos žmogiškosios patirtys neprilygsta tai akimirkai, kuomet Dievas įkvėpė Adomui gyvybės alsavimą. Taip pirmą kartą dieviškasis Tėvas suteikė gyvybę žmonijai. Būtent ši akimirka talpina savyje visą žmogaus būties tikslą ir esmę. Žmonija egzistuoja *dėka, dėl ir per* Tą, kuris yra Meilė, ir kuris yra mūsų Tėvas.

Kūrybos procese Adomas išgyveno pirmąsias patirtis:

- *Jis išgirdo pirmąjį balsą – savo Tėvo Balsą.*

- *Jis išvydo pirmąjį veidą – didingąjį savo Tėvo veidą.*
- *Jis pajuto pirmąjį prisilietimą – savo Tėvo prisilietimą.*
- *Jo pirmosios emocijos buvo pažadintos it atsakas Tėvo Meilei.*
- *Jo visa esybė prisipildė gyvybe iš meilės!*
- *Ir koks, tikėtina, buvo pirmasis žodis, prasiveržęs iš vidaus ir ištartas Adomo lūpomis? Taip, tai buvo: „Aba, Tėve!“
Jis, kaip sūnus, su dangišku įkvėpimu, atsiliepė į savo Tėvo meilę ir apkabinimą.*

Nuo pradžių pradžios žmonija buvo sutverta asmeniškam susitikimui su Dievu Tėvu. Kiekviena mūsų kūno ląstelė skausmingai to ilgisi. Žmonijai tiesiog lemta būti lydimiems dieviškų susitikimų su dangiška Šeima – Trejybe: Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia. Niekas šioje žemėje negali atstoti Tėvo meilės, Jo apkabinimo ilgesio.

~
 PIRMAS PAMATYTAS VEIDAS,
 PIRMAS PRISILIETIMAS
 IR FIRMA ADOMO PATIRTA EMOCIJA
 BUVO IŠ MYLINČIO TĖVO
 ~

Tą patį galime pasakyti ir apie Ievą. Ji buvo sutverta tokiu pačiu būdu, tačiau, kurdamas ją, Dievas panaudojo labiau rafinuotą medžiagą. Tai nebuvo molis, o vienas šonkaulis, paimtas iš Adomo šono. Bet kuriuo atveju, kūrybos procesas buvo toks pat. Dievas itin rūpestingai kūrė Ievą. Biblijoje sakoma, kad Viešpats atvedė pirmąją moterį jos vyrui. Taigi, kaip ir Adomo atveju, pirmasis veidas, kurį ji išvydo, pirmasis balsas, kurį ji išgirdo, ir pirmoji patirta emocija, kurią ji pajuto, nebuvo žmogaus, bet ją mylinčio Tėvo. Ji buvo sutverta, kad išgyventų tokį pat – asmenišką – susitikimą su Dievu Tėvu.

Aš gyvenu tam, kad nuolat patirčiau asmenišką susitikimą su savo dangiškuoju Tėvu. Kai mane prislegia kasdienybė, užsiropščiu Tėvui ant kelių ir pažvelgiu Jam į akis. Gyvenu vadovaudamasis principu, kad esu mažas berniukas, turintis galingą Tėtį. Galime rinktis vieną iš dviejų gyvenimo galimybių: *didelės problemos – mažas Tėtis arba didelis Tėtis – mažos problemos.*

~
TIKRASIS CIVILIZACIJOS LOPŠYS BUVO DIDINGO
IR MYLINČIO TĖVO GLĖBYS
~

Tikrasis civilizacijos lopšys buvo didingo ir mylinčio Tėvo glėbys. Pirmąjį vyrą ir moterį sukūrė mylinčios Tėvo rankos.

Tai yra neįtikėtinas apreiškimas! Deja, kai šiandien žvelgiame į pasaulį, sunku patikėti, kad pirminė dvasia, kurią Dievas suteikė savo vaikams, buvo išsūnytės, o ne našlaičio dvasia, tačiau klausydamiesi šeštos valandos žinių, mes patenkame į kitą realybę: žmogaus polinkis į smurtą, godumą ir korupciją verčia mus mąstyti, kad pasaulis yra kupinas našlaičių. Atrodo, kad ši planeta pilna tėvų apleistų, nuskriaustų, užguitų ir pamirštų vaikų. Be to, daugelis vaikų ugdomi ant žmogaus sukurtų, betėvių iš prigimties, religijų pamato. Našlaičio mąstysena yra išaugusio nusikalstamumo, psichozijų, skatinančių teroristus sprogdinti pastatus ir lėktuvus, priežastis, ir tai ne tik tėvystės įgūdžių ar biologinių tėvų stokos problema. Tik išeidami už savo žemiško suvokimo ribų, galime suprasti – mūsų problemų šaknys glūdi našlaičio dvasioje.